

ΤΟ ΜΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αυθεντική βιογραφία τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Ἀσπασίας, χήρας τοῦ ἀληθμονήτου βασιλέως Ἀλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΙΣΤ'.

—Ίσως, ἀλλὰ ἡ ἱστορία αὐτῆ μ' ἐνοχλεῖ. Εἶμαι ἐλεύθερος, νομίζω, νὰ κάνω ὅ,τι θέλω.

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Μὰ ἡ Ἀσπασία, συνετὴ καὶ φρόνιμη ὅπως πάντα, τὸν καθησάχασε σιγά-σιγά, τὸν ἐγαλήνεψε, τὸν ἔπεισε.

Ἐπρεπε ν' ἀκούσουν τίς καλὲς καὶ φρόνιμες συμβουλές τῆς βασιλοῦσας. Αὐτὸ ἦταν τὸ συμφέρον τους, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

—Πρέπει λοιπὸν νὰ κλεισούμεν καὶ τὰ μάτια μας καὶ τὸ στόμα μας! εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἀναστενάζοντας.

—Ὅχι δά, Ἀλέξανδρε, μὴν εἶσαι ὑπερβολικὸς. Ἀπλοῦστατα, θὰ εἴμαστε στὸ ἐξῆς πῶς ἐπιφυλακτικῶς. Ἐὰν ἀποφεύγουμε τὰ περιεργὰ βλέμματα τοῦ κόσμου καὶ συνεπῶς καὶ τὰ σχόλια τους.

—Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. Δὲν γίνεται, λέγεταί μόνον.

—Καὶ γίνεται. Ἄρκει νὰ τὸ θέλωμε...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

—Λοιπὸν, Μπίκα μου, ἕνας τρόπος ὑπάρχει γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὰ σχόλια καὶ τίς κακολογίες τοῦ κόσμου.

—Ποῖος;

—Νὰ παντρευτοῦμε!

Ἡ Ἀσπασία Μάνου κοκκίνισε σὸν τριαντάφυλλο. Ἡ πρότασις αὐτῆ τοῦ πρίγκηπος, ἔκαμε τὴν καρδιά της νὰ σκρηνίσῃ ἀπὸ χαρὰ. Ἐνας στεναγμὸς ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά της.

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ἄλλοτε εἶπε πεισματώσει...

Μίλησε σχετικῶς τόσο πειστικὰ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ὥστε τὸν ἔπεισε νὰ κάμῃ λίγη ὑπομονὴ ἀκόμα.

—Ὅς πότε θὰ ὑπομένουμε; ψιθύρισε ὁ Ἀλέξανδρος, ἀναστενάζοντας.

—Ὅς πὺν νάρθῃ ἡ στιγμή πὺν δὲλα θὰ τελειώσῃ, ὥπως ἀκριβῶς τὸ ἐπιθυμοῦμε, ἀπάντησε ἡ Ἀσπασία.

—Κι' ἡ στιγμή αὐτῆ;

—Ἡ στιγμή αὐτῆ, ἡ ἡμέρα αὐτῆ δὲν θ' ἀργήσῃ, Ἀλέξανδρε. Εἶμαι βέβαια γι' αὐτὸ.

—Μακάρι νὰ εἶν' ἔτσι! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος, Ὁ Θεὸς νὰ εἰσακούσῃ τίς ἱκεσίες μας. Ἐξ ἄλλου, δὲν θὰ λείψουν ἐκεῖνοι πὺν δὲλα ὑποτηρίξουν τὸ ζήτημά μας. Θὰ καταφύγῃ δηλαδὴ, ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, καὶ στοὺς θεοὺς μου, ὁ ὅποῖοι μὲ ἀγαποῦν καὶ δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθοῦν τὴν ὑποστήριξίν τους.

(Ἀκολουθεῖ)